hele Skattebevillingsmyndighed kjørt istaa. Grundloven giver rigtignok en Anvisning til, at begge Rigsdagens Afdelinger kunne træde sammen, men det er ikke forklaret i Forretningsordenen, hvorledes en saadan Sammentræden kan gjennemføres. Der staar vel Noget derom, men det forklares dog ikke fuldstændigt, om denne Vei kan anvendes i dette Tilfælde. Kan det ikke ske, ser jeg ikke rettere, end at Følgen af, at Finantsloven, efterat have været i Fællesudvalg, bliver vedtagen i en forskjellig Skikkelse af de to Thing, vil være den, at den maa indbringes paany. Jeg kan godt se, at det er en lang og besværlig Vei at gaa, men det er efter min Mening den korrekte Vei, Grundloven anviser. Jeg benegter ikke, at Folkethinget har den Ret, at det kan negte Finantsloven, men det er paa den anden Side noget saa Extraordinært og Noget, som fører os ind paa en Vei, hvorpaa vi — som jeg før udtrykte mig — aldrig har været inde paa, ligesom jeg heller ikke har hørt Nogen forklare, hvortil den tilsidst vil føre. Naar Finantsloven bliver vedtagen og sendt ind til det andet Thing, vil det enten gaa saaledes, at Landsthinget vedtager den i samme Skikkelse, og at Regjeringen sætter sit Stempel paa den, eller ogsaa bliver den sendt tilbage, og Regjeringen maa da gaa sin Vei, idet jeg nemlig ikke paa nogen Maade kan tro, at Finantsloven, dersom den vender tilbage fra Landsthinget, vender tilbage under den samme Regjering. Det er mit Haab, og i dette Haab vil jeg stemme for Finantsloven.

Zahle: Der er i dette Thing blevet paaberaabt engelske Tilstande, og det forekommer mig, at i een Henseende ligne vore Forhold i Dag de engelske temmelig meget, nemlig deri, at vi sandsynligvis holde Møde til langt ud paa Natten. De ærede Lorder, som udgjøre Flertallet af det engelske Parlament, maa have en egen Konstitution, naar de — formodentlig dog i lidt bekvemmere Lænestole, end dem, vi have — sidde til saadan langt ud paa Natten og vedtage deres Love. Men medens der er en Lighed, er der ogsaa en betydelig Forskjel. I England (Støi) — ja, jeg vil bede den ærede Formand, om det ikke var muligt, at han kunde skaffe os lidt Rolighed; jeg har en svag Røst og kan derfor ikke trænge igjennem, naar De ikke ville skjænke mig lidt Ro. (Formanden ringer) — i England, siger jeg, er den Minister, der forhandler nærmest med Underhuset, Skatkammerkantsleren eller, hvad vi kalde vor ærede Finantsminister. Han skal være Medlem af Underhuset, men vor Skatkammerkantsler er Medlem af vort Overhus, hvorimod Storseglbevareren, som i England pleier at være Medlem af Overhuset og sidde derinde, hos os er Medlem af vort Underhus og har Sæde her; men vi høre ikke noget Videre fra ham. Det er Forskjellen paa de engelske Tilstande og paa vore. (Stemmer: det er aldeles urigtigt!) Jeg taler kun om det Sædvanlige; jeg taler ikke om, hvad der er det Forfatningsmæssige; man veed jo, at i England staar der ikke saa mange grundlovskrevne Paragrafer, men at man der har udviklet en Tingenes Orden, som gaar mere eller mindre af sig selv. Jeg vil gjerne indrømme, at den høitærede Finantsminister, vor Skatkammerkantsler, i dette Øieblik maa være mere sagkyndig end jeg med Hensyn til Tilstandene ovre i England, da han selv har været der for ikke saa lang Tid siden som Medlem af en Londonerkonference; der har den ærede Minister lært Noget at kjende af de engelske Tilstande, og særlig lært Noget at kjende af den Premierminister, han omtalte, nemlig Lord Palmerston. Dengang den ærede Finantsminister talte om, hvilke Egenskaber de engelske Ministre skulde have, nævnede han Rigdom, som var grundet paa Arv, en Fødsel, som vel ikke var nødt til at møde med 16 Ahner, som der hører til Valls Stiftelse, men som dog altid skulde have nogle, og dernæst en ved et arbeidsomt Liv indvunden Kundskab. Det forekommer nu mig, at der er en Egenskab, som vor Finantsminister ogsaa kunde have taget med ved Omtalen af de engelske Tilstande, og som jeg vil antage var ret nyttig at føre ind i vore Forhold; jeg mener nemlig, at det ikke var af Veien at lægge Mærke til, at man i England ogsaa har hos Ministrene en vis Belevenhed, en vis velopdragen Tone, som vilde yde en ikke ringe Støtte i den hele Aand, som gaar igjennem vore Forhandlinger, saaledes at selv om man ikke altid fik sin Villie, man dog kunde færdes omtrent som den gamle Lord Palmerston, som vidste selv i Aftenmøderne, der trak langt ud paa Natten, at bevare sit gode Humør og sit Lune, saaledes at man ikke hensank i disse alvorlige og kjedsommelige Forhandlinger. Men navnlig mener jeg ogsaa, at det engelske Forfatningsliv har ført med sig, at baade den ene og den anden Side formaar at omgaas hinanden paa en ganske anden Maade end den, hvorpaa adskillige af de ærede Ministre i den senere Tid have formaaet at omgaas den anden Side af Folkethinget. Denne Egenskab ved de engelske Tilstande var vel nok saa meget værd at lægge Mærke til, som de andre, som den ærede Finantsminister omtalte. Men blandt de Uligheder, der ere tilstede mellem England og vort Land, og hvorom Englænderne vistnok, hvis de ellers vilde yde vore smaa Forfatningsforhold deres Opmærksomhed, vilde sige, at, saaledes som det nu er i Danmark, vilde de dog vistnok aldrig faae det, er der den Omstændighed, at det nuværende Ministerium, i Stedet for at staa over sine Embedsmænd og sin Administration, meget mere ser ud, som om det kun var et Led af en vidt dreven Embedsvælde, der søger at styre Landet tvertimod Folkets Villie. Dette vilde aldrig blive taalt ovre i England, idet nemlig Englands Forhold hvile paa en saadan Selvstyrelse,